

VAIKŲ KŪRYBIŠKUMO SKATINIMAS METODINĖ MEDŽIAGA

Parengė teatro vaikams „Pradžią“ direktorė
Aušra Ivanauskienė

Birštono viešosios bibliotekos projektas

„Kūrybiškas laisvalaikis visai šeimai“

Projektą organizuoja Birštono viešoji biblioteka.

Projektą finansuoja: Lietuvos kultūros taryba,
LR kultūros ministerija ir Birštono savivaldybė

Organizuoja:

BIRŠTONO
VIEŠOJI BIBLIOTEKA

Finansuoja:

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

Birštono
savivaldybė

Partneriai:

NEMAŽŪJŲ
DIENŲ CENTRAS

Gyvenimas

Naujasis Geluvis

kvitrna.com

TURINYS

ĮVADAS	1
TIKSLAI IR UŽDAVINIAI	2
VAIKŲ KŪRYBIŠKUMO SAMPRATA	2-4
ŠVIESOS IR SPALVŲ PANAUDOJIMO METODAI	4-5
SCENOGRAFIJOS METODAI	6
MUZIKOS IR RITMO METODAI	7
SCENOS JUDESIO METODAI	8
METODŲ APJUNGIMAS	9
LITERATŪRA	10

ĮVADAS

Teatras vaikams „Pradžia“ įkurtas 2017 m. Vilniuje, buria nepriklausomus kūrėjus ir jų komandas, kuriuos vienija kūryba ikimokyklinio amžiaus vaikams. Teatro komanda kuria repertuarinius spektaklius, veda teatro edukacijas, organizuoja išvykstamuosius užsiėmimus ir dalyvauja įvairiuose tarpdisciplininuose projektuose, kuriuose pritaiko savo teatrinio darbo su mažamečiais vaikais patirtį.

Programa „Vaikų kūrybiškumą skatinantys metodai“ paruošta Birštono viešosios bibliotekos kvietimu dalyvaujant 2020 m. vasaros projekte „Kūrybiškas laisvalaikis visai šeimai“. Kūrybiškumą skatinantys metodai aprašyti pagal praktinius užsiėmimus ir renginius, vykusius 2020 m. liepos 15–24 dienomis Birštono viešojoje bibliotekoje.

Renginių ciklą sudarė „Kūrybinė naktis bibliotekoje“, scenografijos, muzikos pažinimo ir kompozicijos, scenos judesio ir vaidybos užsiėmimai, kuriuose dalyvavo teatro vadovė Aušra Ivanauskienė, aktorius ir režisierius Žilvinas Beniušis, aktorės–muzikantės Greta Šepliakovaitė ir Saulė Sakalauskaitė, aktoriai–šokėjai Marius Karolis Gotbergas ir Raimondas Klezys, scenografė Justė Maldžiūnaitė ir režisierė Eglė Kižaitė.

Pirmojo susitikimo metu „Kūrybinė naktis bibliotekoje“ dalyviams buvo sekama Ž. Beniušio pasaka–improvizacijų programa „Jausmų sala“ ir skaitoma M. Marcinkevičiaus ir A. Kiudulaitės knyga „Draugystė ant straublio galo“. Kūrybinio proceso tikslas – pristatyti teatrą, susipažinti, supažindinti dalyvius su laukiančios dirbtuvių savaitės medžiaga. Būtent knyga „Draugystė ant straublio galo“ tapo visų teatrinų užsiėmimų pagrindu. Susipažinę su personažais ir istorija, vaikai, vedami savo srities profesionalų, kūrė scenografijos detales, šokį, dainą, o galiausiai – ir visą spektaklį. Vaikų kūrybiškumas buvo lavinamas naudojant teatrinis žaidimus ir teatrinis priemones. Tokiu interaktyviu būdu vaikai susipažino su pagrindinėmis teatro sritimis.

Užsiėmimuose sąmoningai buvo maišomi tiesioginiai ir netiesioginiai mokymai. Atvykę specialistai pirmiausia pristatydavo savo sritį, papasakodavo apie savo patirtį ir atsakydavo į vaikų klausimus, o po to kartu imdavosi užduotos kūrybinės užduoties.

Dirbdami su ikimokyklinio amžiaus vaikais žinome, kad žaidimas yra geriausia lavinamoji priemonė. Sukurdami psichologiškai sveiką, saugią aplinką, įgalindami vaikus veikti jiems iš prigimties įprasta ir suprantama žaidimų kalba, mes suteikiame jiems galią kūrybiškai spręsti naujus uždavinius. Tikime, kad tinkamas vaikų kūrybiškumo lavinimas yra kelias į psichologiškai sveiko žmogaus formavimą.

TIKSLAI IR UŽDAVINIAI

Projekto tikslas – organizuojant įtraukiančias veiklas, ieškoti ir atrasti naujų, netradicinių kūrybiškumą skatinančių metodų, o pagal sukauptą patirtį, parengti kūrybiškumą skatinančių metodų programą.

Tikslui pasiekti buvo iškelti tokie uždaviniai:

1. Sudominti ir įtraukti kuo daugiau dalyvių netradicinėmis kūrybinėmis formomis;
2. Naudoti tamsoje šviečiančias ar UV šviesą atspindinčias priemones;
3. Stebėti dalyvių įsitraukimą, dėmesį taikomiems kūrybiškumo skatinimo metodams;
4. Atrinkti įdomiausius, didžiausio dalyvių susidomėjimo sulaukusius metodus;
5. Parengti metodų aprašą ir rekomendacijas.

VAIKŲ KŪRYBIŠKUMO SAMPRATA

Kūrybiškumo apibrėžimas, nors šiek tiek ir skiriasi įvairiuose psichologijos, sociologijos ar filosofijos tyrinėjimuose, bendroje prasme apibūdina universalų, bet savitą kiekvieno individo gebėjimą interpretuoti gautą informaciją ir iš to sukurti naujus, originalius darinius. „Kuriant naujus modelius neišvengiamai naudojamos jau turimos žinios, tačiau jos naujai komponuojamos, siejamos. Arba ankstesnis patyrimas perkeliamas į naują situaciją, arba į turimą informaciją įtraukiami nauji kintamieji dydžiai. Bet kuriuo atveju siekiama naujo originalaus rezultato.<...> Tai daugeliui žmonių būdinga savybė, kuri pasireiškia įvairiose veiklos sferose: moksle, technikoje, buityje, mene, bendravime.“ (Petruolytė, 2001)

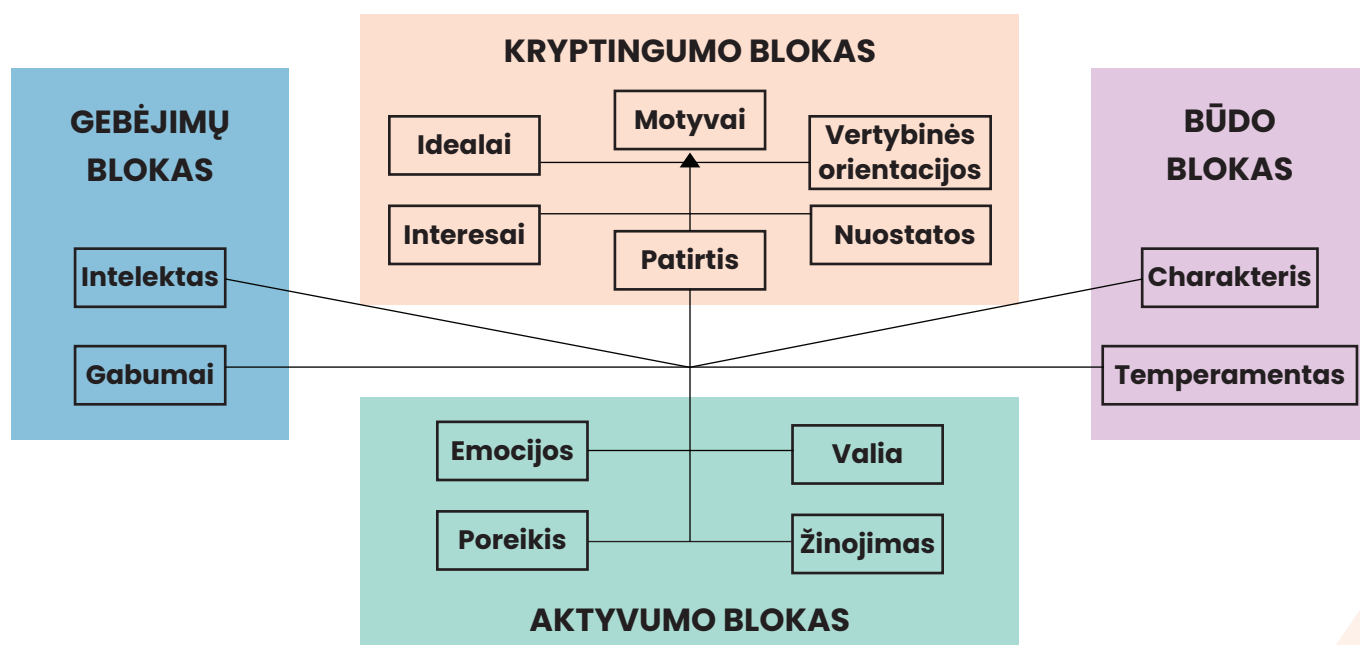
Toks požiūris kūrybiškumą skelia į dvi sąmoningas dalis: patirtį arba žinias ir gebėjimą laisvai jomis disponuoti. Visgi įgytas žinias galima įvairiai pritaikyti, sudėti, formuluoti ir to pasekoje gauti unikalų rezultatą, bet tam užtenka intelekto. Apibrėžimo siaurumas eliminuoja kūrybiškumui būtiną, reikšmingą sudedamąją dalį – vidinę žmogaus laisvę. Čia derėtų apžvelgti ir humanistinės psichologijos pradininkų Abrahamo Maslowo ir Carlso Rogerso analizuotus žmonių siekius būti savarankiškiems ir išreikšti save. Pasak Maslowo, galutinis psichologinis poreikis, kuris iškyla, kai pagrindiniai psichologiniai ir fiziologiniai poreikiai yra patenkinti ir savo vertė yra jaučiama – yra saviraiška. O C. Rogers teigė, kad „Individo tikslas, kurį jis labiausiai trokšta pasiekti, galutinis taškas, kurio link jis sąmoningai ar nesąmoningai juda, yra tapimas savimi.“ (Rogers, 2005, p. 106) Turime suprasti, kad šie tyrėjai koncentravosi į sveikų suaugusių žmonių studijas ir žymioji A. Maslow poreikių piramidė, visai kitaip turi būti interpretuojama, tarkim, penkiamečiui vaikui. Jis nėra gebantis pats užtikrinti savo būtinausius poreikius: fiziologinius, saugumo ir tik nuo suaugusiųjų priklauso jo socialinių ir pagarbos poreikių patenkinimas.

Todėl kalbėdami apie kūrybiškumą ir vidinę laisvę, kaip vieną iš sudedamųjų kūrybiškumo dalių ir pritaikydami šią formulę vaikams, turime pirmiausiai žiūrėti į to vaiko aplinką. Vaikų raidos psichologė Laura Milčienė sako, kad nėra tokio dalyko, kaip „vaikas“. Visuomet yra „vaikas ir“. Jis, kitaip nei suaugęs, negali išgyventi be socialinio ryšio. Jis gali būti ir jo stokojantis, bet tai taip pat bus aiški dedamoji dalis jo charakterio ir elgesio sudėtyje. Humanistinė psichologija teigia, kad žmonės iš esmės yra geri ir visi turi saviraiškos polinkį. „Rogerso (1980) manymu, kad aplinka skatintų augti ir tobulėti, būtinos trys sąlygos – nuoširdumas, palankumas ir empatija (įsijautimas).“ (Meyers, 2008)

Stebint vaiko raidą nuo gimimo tampa aišku, kad žmogus gimsta kūrybingas. Jo kūrybiškumo ateitis ir tęstinumas priklauso tiek nuo įgimtų, intelektinių, tiek nuo aplinkos ir ugdymo faktorių.

„Smegenys kiekvienai minčiai suteikia vienokią ar kitokią konkretaus kodo formą, be to, žmonės nevienodai sugeba pasinaudoti regimuoju – erdvinio, akustinio, akustiniu – vaizdiniu, raidiniu, skaitmeniniu ir kitokiais kodais. Jei žmogui būdingas regimasis – vaizdinis suvokimas, tai paprastai sakoma, kad jo vaizduote yra regimoji. Jei vyrauja akustinis – vaizdinis suvokimas, žmogui yra būdinga „muzikinė vaizduotė“ ir t.t. Bet tik dėl šių savybių netampama dailininku, kompozitoriumi ar poetu. Sugebėjimą manipuliuoti kurio nors tipo simboliais galima tobulinti, tačiau ribotai. Nuo įgimtų smegenų savybių ir vystymosi sąlygų pirmaisiais gyvenimo metais ypač priklauso polinkis pasinaudoti vienais ar kitais informacijos kodais. Žmogui reikia padėti surasti kokius simbolius ir informacijos kodai jam yra priimtinausi. Tada mąstymas bus produktyviausias ir teiks jam didžiausią pasitenkinimą.“

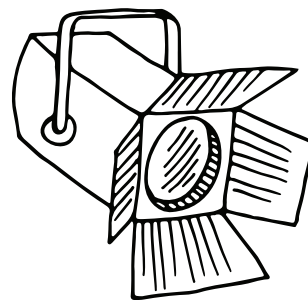
Edukologinėje literatūroje plačiai aptariamas gabumų ir intelekto poveikis žmogaus kūrybiškumui. Edukologas dr. Gediminas Beresnevičius daktaro disertacijoje „Kūrybiškumo ir kūrybinio mąstymo edukacinės dimensijos“ kūrybiškumui apibūdinti apjungė humanistinės psichologijos idėjas ir L. Jovaišos (2001) asmenybės teoriją:

Savo darbe jis apibendrina: „<...>kūrybiškumas – tai asmenybės savybių kompleksas, kurį sudaro kūrybinio mąstymo gebėjimai (Gebėjimų blokas), intereso mokslui arba menu, vertybinės orientacijos (Asmenybės kryptingumo blokas), psichologinė savijauta mokantis, dirbant, kūrybos ir savišvietos poreikiai, valia savarankiškai dirbti (Aktyvumo blokas), savivertė ir kūrybos prasmės suvokimas (Būdo blokas), leidžiantis produktyviu darbu pasiekti originalių, visuomeniškai reikšmingų, kokybiškai naujų veiklos rezultatų.“

Todėl ir svarbu, kalbant apie vaikų kūrybiškumą, suprasti tiek paties kūrybiškumo prigimtį, tiek ir ugdymo, bei aplinkos poveikio reikšmę neribojamai, laisvai individo raiškai. Kitas svarbus diskursas aptariant kūrybiškumą per vaikų prizmę yra atskirti kūrybą nuo kūrybos proceso ir kūrybinio mąstymo. Visiems suprantama, kad vaikų gebėjimai stipriai priklauso nuo jų amžiaus. Savo darbe mes susitelkiame ties kūrybos procesu, kaip laisvo žmogaus saviraiškos forma, o ne apčiuopiamo rezultato, galutinio darbo sukūrimą, nes kūrybos produktas neišvengiamai veda į jo vertinimą. Mažamečio vaiko kūrybos produkto vertinimas yra atskiro aptarimo reikalaujanti tema, nes tinkamas arba netinkamas jo įgyvendinimas gali būti vienas iš kūrybiškumą blokuojančių arba skatinančių faktorių.

ŠVIESOS IR SPALVŲ PANAUDOJIMO METODAI

Vaikams sekama interaktyvi pasaka, kurios metu žiūrovai įtraukiami į veiksmą. Pasakos naratyvas pripildytas aktyvių fizinių ir kūrybinių užduočių. Pasaka gali tapti užsiėmimo ašis aplink kurią (ir jos nagrinėjamą temą) sukasi įvairūs teatriniai žaidimai. Pasakos ir jos temos gali skirtis pagal poreikį, todėl šioje metodologijoje pats pasakos turinys ir atlikimas nebus detalai nagrinėjamas. Jungiamoji visų žaidimų dalis – šviesos ir spalvų panaudojimas.

Autoportretas

Vaikams išdalinami spalvoto popieriaus lapai ir priešingos spalvos vaškinė piešimo kreidutė. Pristatoma, kad norint visiems susipažinti, būtina pirmiausia pažinti save, todėl kiekvienas piešime autoportretą. Aptariama autoportreto sąvoka. Vaikai prisideda lapą popieriaus prie veido, taip jį uždengdami. Vedantysis liepia piešti atskiras veido dalis: lūpas, nosį, akis, blakstienas ir pan., kaskart atitraukiant ranką. To pasekoje, tampa neįmanoma tiksliai grąžinti jos į buvusią padėtį, todėl veido dalys gaunasi iškraipytos. Tik vedančiajam baigus vardinti visas dalis, vaikas gali pasižiūrėti rezultatą. Vaikai tuomet užrašo savo vardą apačioje ir šį darbą gali parsinešti namo po užsiėmimo.

Šviesos ir tamsos traukinukas

Šis metodas taikomas, kai užsiėmimas vyksta vakare. Susirinkus vaikams, po pirmų kelių užduočių reikėjo juos išjudinti, išvėdinti patalpas, todėl visi buvo sustatyti į traukinuką ir dainuodami bei šokdami apkeliavo aplink bibliotekos pastatą. Mojavome preiviams, skaičiavome katinus ir grįžę vardinome, kiek daug detalių spėjome pastebėti per tas kelias minutes. Tą pati pakartojome ties užsiėmimo pabaiga, kai jau buvo sutemę. Ėjome tyliai, šnibždėdami ir po to aptarėme, kaip skirtingai atrodo ta pati aplinka tamsoje. Pastebėjome daug mažiau detalių, bet bendrumo jausmas buvo stipresnis.

Teminis piešimas ant kūno

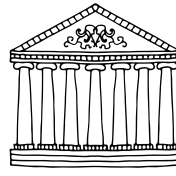
Mūsų sekta pasaka „Jausmų sala“ aptaria svarbius žmogiškuosius jausmus – meilę, baimę, liūdesį, smalsumą ir džiaugsmą. Vaikai turėjo galimybę „išžaisti“ visus šiuos jausmus pasakos metu, o jai pasibaigus išdalinama dažų paletė ir teptukai. Toliau aptardami pasakos temą vaikai piešia sau ant veidukų, rankų ar kojų ryškiaspalviais dažais. Vedantysis primena pagrindinius pasakos aspektus ir retoriniais klausimais (pvz. „Kokios spalvos yra smalsumas?“ „Kurioje kūno vietoje gyvena liūdesys?“) skatina paįšymą kaip užsiėmimo refleksiją. Galima naudoti ne paprastus, o tamsoje šviečiančius dažus. Tokiu būdu parodome, kaip tie patys objektai/piešiniai gali atrodyti priklausomai nuo šviesos šaltinio.

Grožinio kūrinio skaitymas ir aptarimas tamsoje

Vaikams išdalinami neryškiai šviečiantys spalvoti prožektoriai, įjungiamas spalvas keičiantis rutulys, užleidžiama tyli klasikinė styginių instrumentų muzika. Skaitoma pasirinkta grožinė literatūra. Panašiai, kaip ir traukinuko atveju, net jeigu kūrinys vaikams yra žinomas, jo recepcija paprastai yra labai kitokia, įvairūs šviesos šaltiniai, besikeičiančios spalvos sukuria neįprastą, buičiai priešingą atmosferą, todėl kūrinio turinys įsisavinamas kitaip.

SCENOGRAFIJOS METODAI

Scenografija – teatro disciplina, vizualiniai kūrybiniai sprendimai, turintys svarią įtaką pagrindiniam režisūriniam užmanymui ir viso spektaklio skambesiui. Vaikams susipažinus su scenografo profesija ir darbo būdais, aptarus scenos erdvės, dekoracijų, kostiumų gamybos ypatumus, jie įtraukiami į dekoracijų spektakliui dirbtuves. Scenografijos dirbtuvių rezultatas – sukurta dekoracija spektakliui „Draugystė ant straublio galo“.

Kai daug tampa vienu

Metodui pristatyti, pirmiausia vaikai pakviečiami sukurti sniegą arba tiksliau, sniego efektą, naudojant vien baltą popierių, bet ne tradiciniu, karpymo, būdu. Kiekvienas iš vaikų gauna tam tikrą skaičių baltų popieriaus lapų ir iš jų padaro „gniūžtes“, suspausdami lapus į saują. Tokiu būdu gauname daugybę skirtingo dydžio baltų kamuoliukų. Vedantysis parodo, kad vienas kamuoliukas nėra nepanašus į sniegą. Tuomet vaikų grupė padalina perpus į dvi lygias dalis. Vieni bus žiūrovai, kiti veikėjai, o po to apsikeis. Veikėjai atsistoja scenoje ir suskaičiavus iki trijų, meta visas gniūžtes į orą. Žiūrovai stebi, kaip pakyla ir nusileidžia tikra sniego audra. Po to grupės apsikeičia vietomis, kad galėtų įvertinti savo darbą.

Galimas ir šio metodo pažangesnis lygis – vaikams užduodama sukurti dangaus skliautą naudojant tik kartono lakštus ir dažus. Kiekvienas dažo savo kartono lakštą: viena pusė naktis, kita – diena/vaivorykštė. Vaikams sustojus į eilę matome gražų bendrą vaizdą, dekoracija yra gyva, judanti.

Toks „kai daug tampa vienu“ metodas parodo, kad objektas pats savaime gali neatlikti tokios scenografinės funkcijos, kokį sukuria jų visuma. Jis lavina kūrybinį vaikų bendradarbiavimą, o tai itin aukšto lygio įgūdįs.

Netikėtas daiktų panaudojimas

Kiekvienam vaikui grupėje išdalinami vienodi daiktai, pavyzdžiui, audinių ritės arba kartono lakštai ir duodama užduotis užpildyti scenos erdvę, sukuriant skirtingus objektus. Šis metodas nereikalauja vedančiojo įsikišimo, tačiau būtina skirti pakankamai laiko jiems išmėginti įvairiausias idėjas ir telieka stebėti, kaip skleidžiasi vaikų fantazija. Iš audinių ričių atsiranda miškas ir karžygiai. Iš kartono lakštų – perėja, namelis ir ištisas miestas. Svarbu, kad objektai būtų visiškai vienodi ir niekaip neišskirtų vieno vaiko iš kitų. Dažnai kūrybinių dirbtuvių procese vaikai ima lygintis tarpusavy, nes natūraliai išryškėja, tarkim, dailės, lipdymo ar kitų motorinių ar kūrybinių įgūdžių skirtumai. Pastebėjome, kad net dirbtuvių pradžioje padalinus skirtingų spalvų dažus, vaikams kyla įvairių emocijų, kurios gali vėliau blokuoti laisvą įsitraukimą į veiklą. Būtent todėl šiuo metodu mes eliminuojame bet kokį pranašumą ir taip įgaliname lygiavertę ir proaktyvią kūrybinę kolaboraciją, kuri vaikams teikia didelį džiaugsmą.

MUZIKOS IR RITMO METODAI

Muzikinio užsiėmimo tikslas – supažindinti vaikus su muzikos teatre panaudojimo būdais ir formomis, bei atskleisti, kaip muzika kuria nuotaiką ir atmosferą. Muzikinių pratimų pagalba lavinamas vaikų gebėjimas atskirti dinamiką, tempą, ritmą, diapazoną, tonaciją ir pauzes. Kai pratimai atliekami apjungiant klausą ir judesį, vaikui lengviau suvokti skirtumą. Užsiėmimo rezultatas – kartu su vaikais sukurtas daina spektakliui pagal knygą „Draugystė ant straublio galo“.

Muzikos antonimai

Aukštai/žemai. Pirmiausia mokomasi atskirti „aukštus“ ir „žemus“ garsus. Vaikams išdalinamos spalvotos skarelės, visi laisvai juda erdvėje. Kai pradeda groti aukšti garsai, vaikai turi pasistiebtį ant pirštų galų ir mosuoti skarelėmis aukštai ore. Kai groja žemi garsai, vaikai turi staigiai gulti ant grindų ir „valyti“ grindis skarelėmis. Kai vaikai įgunda žaisti, galima groti įvairesnėmis oktavomis, mažinant skirtumą, o vaikai turi savo kūnu tai atspindėti: susilenkti, kai grojama žemėjančias natas ir tiestis, kai natos aukštėja.

Storai/plonai. Aukščiau aprašytas pratimas gali būti kartojamas tik ne su skarelėmis, o su vaidmenimis. Žemiems ir aukštiems garsams yra parenkami gyvūnai, pavyzdžiui: žemas = storas = didelis = dramblys, aukštas = plonas = mažas = pelytė. Vaikai juda erdvėje laisvai, kol išgirsta žemas arba aukštas natas ir atitinkamai persikūnija į gyvūną.

Greitai/lėtai. Reaguodami į muzikos tempą vaikai keičia savo judėjimo erdvėje greitį. Galima užduoti ir skirtingus judėjimo būdus: vaikščioti, šokinėti ant vienos kojos, krypuoti „žąsėle“ ir pan.

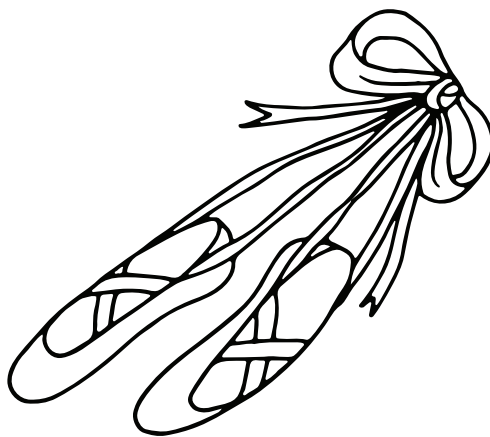
Garsiai/tyliai. Vaikai stovi ratelyje. Kai muzika groja tyliai, visi sueina į mažiuką ratelį, tarsi kamuoliuką. Kai muzika garsėja, ratelis plečiasi.

Staccato/leggato. Muzikai grojant staccato, vaikai žygiuoja erdvėje kaip kareiviai, o grojant leggato – sklandyti, kaip drugeliai.

Lietaus ratas

Vaikai stovi ratu ir seka vedančiojo veiksmus. Vedantysis pradeda spragsėti pirštais, po kurio laiko – trinti delnus vieną į kitą, vėliau – plekšnoti per šlaunis ir po to trypti kojomis. Tada judesiai atbuline tvarka kartojami, kol vėl grįžtama į spragsėjimą. Tokiu būdu kuriamas stiprėjančio ir vėl rimstančio lietaus efektas. Tai ritmo pratimas – žaidimas, kuris lavina koordinaciją ir ritmo palaikymą.

SCENOS JUDESIO METODAI

Sceninio judesio užsiėmimuose vaikai supažindinami su personaų įkūnijimo technikomis. Užsiėmimo metu pratimais ir žaidimais yra gilnamasi į dramos žanrą, teatro improvizacijų technikų taikymą, lavinami vaidybiniai sugebėjimai. Užsiėmimo rezultatas – vaidybinė choreografija spektakliui „Draugystė ant straublio galo“.

Skulptūros

Vaikai suskirstomi grupelėmis po tris ar keturis. Vienas vaikas yra skulptorius, o kiti du ar trys – molis. Skulptorius turi sustatyti molį į skulptūrą, o „molis“ leistis valdomu. Pabaigus skulptūrą skulptorius turi sugalvoti jai pavadinimą. Pristačius skulptūrą žiūrovams, vaikai apsikeičia vietomis taip, kad visi pabūtų skulptoriais. Šiuo pratimu yra lavinama ne tik kūryba, bet ir partnerystė scenoje, koordinacija.

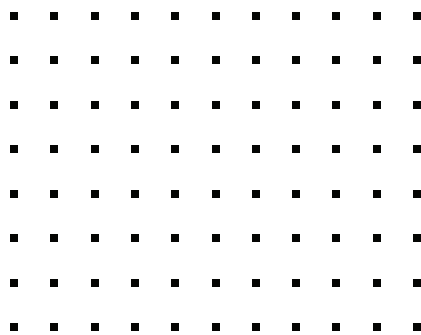
Situacinės šarados

Vaikai suskirstomi grupelėmis ir vedantysis pasiūlo situacijas, kurias grupė vaikų turi suvaidinti. Likusieji spėlioja. Nors toks pratimas nėra savaime unikalus, jis gali būti tikslingai pritaikomas individualiam vaidybiniam tikslui pasiekti vis sunkinant aktorinę užduotį. Pirmiausia pradedama nuo personažo atradimo: visiems užduodama suvaidinti, pavyzdžiui, Dramblį. Atsirenkami labiausiai įstrigę motyvai iš visų vaidinusiųjų bandymų. Vėliau yra pridėjami įvairūs veiksmai, kurie gali susijungti į logišką naratyvinę seką, bet vaikams dirbant atkarpomis atrandamos reikšmingos vaidybinės detalės, kurios galutiniam rezultatui pridės įvairių spalvų. Pavyzdžiui, jei užduotume vaikams suvaidinti: „Pelytė eina į svečius pas dramblių“, gautume visai kitą rezultatą, nei uždavę suvaidinti: „pelytė“, „pelytės rytas“, „pelytė lenda iš urvelio“, „pelytė ieško dramblio namų“, „pelytė ateina į dramblio butą“ ir pan. Šios užduoties tikslas – įgalinti vaikus laisvai ir kūrybiškai veikti duotose aplinkybėse, improvizuoti. Iš atrastų vaidybinių atkarpų vėliau galima padėti pagrindą būsimam spektakliui.

METODŲ APJUNGIMAS

Šie metodai per savaitę subūrė dalyvaujančius vaikus į komandą, įgalino juos neribojamai reikšti savo mintis, laisvai judėti kūnu. Paskutines dvi dienas užsiėmimai vyko su teatro režisiere Egle Kižaite, kuri pristatė vaikams, kaip knyga tampa pjėse, aptarė personažo kilmę ir būdus juos sukurti, o tuomet ėmėsi visų lig tol vykusių užsiėmimų rezultatų apjungimo. Galutiniame rezultate Birštono miesto žiūrovams buvo pristatytas vaikų sukurtas spektaklis pagal M. Marcinkevičiaus ir A. Kiudulaitės knygą „Draugystė ant straublio galo“.

LITERATŪRA

BERESNEVIČIUS G. Kūrybiškumo ir kūrybinio mąstymo dimensijos. Daktaro disertacija. [interaktyvus] 2010, Šiauliai. p.13 [žiūrėta 2020 m. liepos 12 d.]. Prieiga per internetą: <file:///C:/Users/ausra/Downloads/1929787.pdf>

LUKAS A. Mąstymas ir kūryba. Filosofijos skaitiniai. Dialektika. 1983, Vilnius, p. 27–28.

MEYERS David G. Psichologija. 2008, Vilnius. p. 747–751. ISBN 978–9986–850–61–8

PETRULYTĖ A. Kūrybiškumo ugdymas mokant. 2001, Vilnius. p. 8. ISBN 9955–424–41–9.

ROGERS Carl R. Apie tapimą asmeniu. Psichoterapeuto požiūris į psichoterapiją. 2005, Vilnius, p. 106. ISBN 9955–433–07–8

